

Sygn. akt II CSK 393/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa D.P.
przeciwko T.M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione, kwalifikowane, przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Pozwana powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wskazując na naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 299 § 1 i 2 k.s.h. oraz art. 328 k.p.c., przy czym uzasadnienie ogranicza się do stwierdzenia o niewłaściwym zastosowaniu tych przepisów i pominięciu wniosków dowodowych skarżącej. Takie, uproszczone, pozbawione argumentacji prawnej uzasadnienie przesłanki wskazanej we wniosku o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powoduje, że Sąd Najwyższy nie może dokonać oceny jej wystąpienia przy uwzględnieniu, że chodzi tu ocenę wadliwości orzeczenia nasuwającą się wprost, bez wnikliwej analizy, widoczną od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Niewątpliwe jest, że ten sposób uzasadnienia narusza wymagania nałożone na wnoszącego skargę kasacyjną przepisem art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przepis ten nakłada na skarżącego obowiązek zamieszczenia w skardze uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i chodzi tu o samodzielne, odrębne od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, uzasadnienie tych przesłanek zważywszy, że uzasadnienie podstaw kasacyjnych i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnią różne funkcje i podlegają badaniu na dwóch różnych etapach postępowania kasacyjnego.

We wskazanej sytuacji stwierdzić należało, że skarżąca nie dowiodła istnienia wskazywanej przez siebie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wobec czego orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw